

Najpredávanejšia nórska kniha leta 2015

JØRN LIER HORST

ZASLEPENOSŤ

premedia

premedia

JØRN LIER HORST ZASLEPENOSŤ

Z nóřčiny preložila Zuzana Demjánová

Edícia LABYRINT, 14. zväzok

This translation has been published with the financial support of NORLA

582 S&A podporila vydanie tejto knihy

Jørn Lier Horst
ZASLEPENOSŤ

Blindgang

Prvé vydanie
www.premedia.sk

Vydavateľstvo Premedia, Bratislava 2015
Grafická úprava textu Izabela Koska
Jazyková redakcia Martin Grbjar

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2015
Copyright © Jørn Lier Horst, 2015
All rights reserved
Preklad © Zuzana Demjánová, 2015

ISBN 978-80-8159-290-4

1

Veľký biely dom najprv dvakrát obišla. Až potom zabrzdila a zastala pred ním. Vysokú vilu so sedlovou strechou obkolesoval biely doštený plot a nízke kríky a obklopovali ju staré stromy s košatými konármi. Okná s malými štvorcovými tabuľkami skla neprehrádzali nič okrem toho, že vo vnútri je tma.

Dom bol väčší, ako si ho pamätala, a vlastne bol pre ňu priveľký.

Naposledy tu bola pred devätnástimi rokmi. Vtedy si sľúbila, že sa už nikdy nevráti, a teraz sa sem chystala nastáhovať.

Zodvihla obálku, čo ležala na sedadle spolujazdca, a vytriasla z nej kľúč. Na krúžku visel plastový príviesok, z jednej strany naň advokát napísal meno starého otca a z druhej adresu: *Frank Mandt. Ulica Johana Ohlsena, Stavern.*

Nedokázala prestať myslieť na to, že ten istý kľúč mal v rukách aj on. Nosil ho vo vrecku, chytil ho, držal ho v hrsti.

Nerada o ňom uvažovala ako o starom otcovi, to slovo nepoužívala. V jej myšlienkach vystupoval ako *Starec*. Tak si ho pamätala – ako starého muža, hoci keď ho naposledy videla, mohol mať len niečo vyše päťdesiat rokov. Bol vysoký a mocný, mal temné hlboko zasadené oči, husté sivé vlasy a bielu briadku.

Azda naposledy ho videla počas osláv 17. mája. Prechádzala okolo domu v sprievode spolu s ostatnými deťmi, *Starec* stál na zasklenej verande, ruky mal za chrbtom, stískal pery do tenkej čiarky a mračil sa. Chcela mu zamávať, ale zvrtol sa a vošiel do domu.

Položila kľúč na sedadlo a opäť si premerala dom. Hoci bol teplý júlový deň, zdalo sa jej, že z neho sála chlad.

Z detskej sedačky sa ozvalo fikanie a ona sa obrátila.

„Si hore, Maja?“ usmiala sa a naklonila sa k dcérke. „Už sme na mieste.“

Dievčatko čosi zabľabotalo, usmialo sa a zažmurkalo. Našťastie sa nepodobalo na otca. Mala jej tmavé oči a vlasy.

„Aké máš jamky v lícach,“ povedala a poštekľila dcérku pod bradičkou, aby z nej vylákala úsmev. Zvládnu to aj samy. Predtým to bola vždy len ona a mama, teraz je ona a dcérka.

Obrátila sa naspäť k volantu, zaradila rýchlость a prešla ku garáži vzadu za domom. Potom zobrala kľúč, vystúpila z auta a vybrala dcérku zo sedačky.

Priečelie domu vyzeralo vznešene, podopierali ho stĺpy a zdobili ornamenty – tak sa domy stavali pred sto rokmi.

Kľúč vkľzol do zámky. Vnútri čisto a sviežo voňalo, nie potuchnuto, ako sa bála.

Jej právnik spravil, o čo ho poprosila. Všetok nábytok a zariadenie dal odnieť. Všetko, čo by jej mohlo čosi pripomenúť. Pripomenúť jej minulosť.

Vkročila do kuchyne a potom do obývačky. Jej kroky sa ozývali medzi holými stenami.

Bledé slnečné svetlo sa cedilo cez okná a stlalo sa na podlahu.

Mohlo by tu byť celkom útulne, pomyslela si a zahľadela sa na malý park na druhej strane ulice. Veľký dom by mohol byť dobrý štart do nového života.

Široké schody, čo viedli na druhé poschodie, vŕzgali. Preložila si Maju na druhý bok a vošla do izby, čo kedysi patrila jej mame. Postála v nej a vlastne ani nič necítila. Uprela pohľad na hodiny. Bolo trištvrte na desať. Sťahovacie auto mohlo doraziť každú chvíľu.

Rýchlo si obzrela aj ďalšie miestnosti a keď zišla dole po schodoch, aj zvyšok domu.

Pri dverách do suterénu na okamih zastala, potom ich otvorila. Zažala svetlo a zišla po zošliapaných schodoch.

Tu dole ho niekedy v januári našli. Musel spadnúť približne odtiaľ, kde teraz stojí ona. Na blede sivej cementovej podlahe si všimla tmavý flak. Domnievali sa, že tam ležal tri dni, až potom ho objavil akýsi jeho kamarát.

Bola jediná žijúca príbuzná, neprišla však na pohreb, ani ho

nepomáhala pripravovať. Vtedy ešte netušila, že je jediná dedička miliónovej vily a peňazí na jeho bankovom účte. Keď sa to dozvedela, najprv jej napadlo, že ich nechce. Peniaze Franka Mandta boli v jej očiach špinavé, nechcela mať s nimi nič dočinenia, ale potom zauvažovala: Prečo nie? Bolo by hlúpe odmietnuť ich.

S dcérkou v náručí zišla dole do suterénu, kde bol vzduch ťažší ako inde v dome. Páchla tam hniloba, akoby kdesi zabudli staré ovocie, či kvety, čo stáli pridlho vo váze.

V suteréne objavila kúpeľňu so saunou, telocvičňu a v nej rebriny pripevnené k stene.

V celkom zadnej miestnosti stál sejf. Advokát jej o ňom povedal. Bol nielen veľký a ťažký, ale pravdepodobne ho aj priskrutkovali k podlahe. Tí, čo vypratávali dom, dúfali, že nájdu kľúč, ale neobjavili ho. Plne im dôverovala. V kuchyni našli takmer tridsaťtisíc korún v obálke a odovzdali jej ich. Prirodzene, v dome sa mohlo povalovať viac hotovosti, o ktorej jej nič nepovedali, ale jednoducho sa spoliehala na to, že kľúč od sejfu nenašli, a teda ho ani neotvorili.

Pohľadila ho dlaňou a zo studeného kovu jej prebehol mráz po chrbte.

Čupla si, odsunula nabok kovovú platničku, čo visela pred kľúčovou dierkou a pokúsila sa nahliadnúť dnu.

Rozčuľovalo ju, že kľúča niet. Sejf stál uprostred miestnosti a zaberal veľa priestoru. Ťažko sa jej bude zariaďovať, ak to bude jedného dňa nutné.

Zvonka začula klaksón a pozrela sa na hodinky. Bolo desať. Sťahovací boli dochvíľni.

Vyšla von a pozdravila ich. Zatiaľ čo zacúvali s nákladným autom, kam bolo treba, otvorila batožinový priestor na svojom aute, vybrala z neho tašku, vytiahla menovku, ktorú vyrobila doma v Osle a zavesila ju na kliniec pri vchodových dverách.

Sofie a Maja Lundové.

Akási žena v susednom dome ju pozorovala spoza károvaných kuchynských záclon, nuž jej Sofie zakývala. Žena však jej pozdrav neopätovala.

William Wisting stál vo dverách do spálne a sledoval ženu, čo ležala v jeho posteli. Cez škáry medzi závesmi prenikali tenké prúžky svetla a dopadali jej na tvár, nezdalo sa však, že by ju to rušilo v hlbokom spánku.

Pracoval s Christine Thiisovou približne dva roky. Bola od neho o pätnásť rokov mladšia a mala dve deti, ktoré dorástli na tínedžerov. Po rozvoде sa vzdala dobre plateného miesta obhajkyne v hlavnom meste a presťahovala sa s deťmi do Larviku.

Príjemne sa s ňou pracovalo, bola cieľavedomá, vedela konať, ak to vyžadovala situácia a neváhala sa ujímať iniciatívy. Dokázala sa rozhodnúť správne, a v správnom okamihu.

Vždy sa rozprávali len o práci. Nebolo jej veľmi do reči, pokiaľ šlo o súkromný život. Po poradách odchádzala domov, alebo do svojej kancelárie. Nikdy si s nimi nevyrazila, keď niekto navrhol, aby si zašli po práci na pivo, nechodievala ani na vianočné večierky. Wistinga preto prekvapilo, keď súhlasila, že k nemu príde na letný večierok.

Niekoľko nenápadných vrások na tvári prezrádzalo, že cíti jeho prítomnosť. Wisting opatrne zavrel dvere a zišiel po schodoch do obývačky. Potrebovala sa vyspať. Nils Hammer ju odniesol do postele, keď už takmer dopíjala druhú fľašu vína. Ostatní sa zdržali, kým sa nezačalo brieždiť a nerozospievali sa prví vtáci.

Akási mucha si vykračovala po vnútornej strane sklenej výplne stola. Bzučala, keď sa začala topiť vo víne, ktoré ktosi vylial.

Wisting prešiel k pohovke, poskladal deku, pod ktorou spal a napravil podušky. Potom pozbieral poháre a odniesol ich do kuchyne, naložil práčku a zastal pri okne. Hľadel na nahnedo namorený dom poniže na zákruť, kde bývala Line.

Hoci sa mu celkom nepozdávala príčina jej presťahovania z Osla do Stavenu, bol rád, že dcéra býva nablízku. Napriek tomu sa mu však nepáčilo, že kúpila *ten* dom. Predtým v ňom

býval muž, ktorý sa volal Viggo Hansen. Pred ôsmimi mesiacmi ho našli mŕtveho v kresle v obývačke. Sedel tam takmer štyri mesiace a nik zo susedov si to nevšimol.

Zdalo sa, že Line neznepokojuje pomyslenie na mŕtveho muža. Vlastne to bola typická Line, nebojácna a pragmatická. Navyše, bola to dobrá kúpa. Okolnosti spôsobili, že dom sa predával hlboko pod cenu. Včera ju navštívil a musel uznať, že sotva vyzeral tak, ako kedysi. Všetko odstránila, vytrhala a vyhodila. Kuchyňu, kúpeľňu a jednu spáľňu už stihla prerobiť. Teraz bola na rade obývačka.

Kdesi v dome zazvonil jeho mobil. Ležal na stole v obývačke, nestihol ho však zodvihnúť.

Volala mu Suzanne. Ešte stále mal uložené jej telefónne číslo. Nerozprával sa s ňou už niekoľko mesiacov a uvedomil si, že keď na displeji zasvietilo jej meno, čosi sa v ňom pohlo. Chvíľu si boli veľmi blízki a ona sa k nemu prisťahovala. Ich vzťah trval zopár rokov, až kým sa nerozhodla, že ďalej bude žiť bez neho. Ešte stále ho to ťažilo. Nie tak veľmi, ako keď prišiel o Ingrid, Lininu a Thomasovu matku. Ingrid bola navždy preč, Suzanne bývala neďaleko. Prevádzkovala kaviareň v Staverne a bývala v byte nad ňou.

Strhol sa, keď telefón znovu zazvonil. Bola to opäť Suzanne.

„Ahoj,“ povedal, keď prijal hovor a cítil, ako mu v ústach vyschlo.

„Ahoj,“ odvetila. „Tu Suzanne.“

„Ahoj,“ zopakoval a preglgol. „Ako sa máš?“

„Si doma?“ spýtala sa bez toho, aby mu odvetila.

Wisting sa obzrel. Ktosi prevrhol miskú s búrskymi orieškami. Na koberci navršil Espen Mortensen niekoľko vrstiev toaletného papiera, keď sa pokúšal utrieť pivo, čo sa vylialo z prevrátenej fľaše. Christinina kabelka ležala pod kreslom a niekoľko vecí z nej vypadlo.

„Prečo?“ opáčil.

„Chcem sa s tebou o čomsi porozprávať. Nemám chuť riešiť to telefonicky. Ide o Hummelov prípad.“

„Hummelov prípad?“ zopakoval Wisting, hoci dobre vedel, o čo ide.

Taxikár Jens Hummel zmizol aj so svojím taxíkom v noci na piatok 6. februára. Naposledy ho videl zákazník, ktorého vysadil pred Grand Hotelom na ulici Storgata v Larviku o pol druhej v noci. Stalo sa to pred pol rokom a ešte stále bolo záhadou, čo sa s ním stalo.

„Mohla by som sa u teba zastaviť predpoludním, vtedy nebýva v kaviarni veľa ľudí,“ navrhla Suzanne.

Z druhého poschodia začul kroky. Christine sa zobudila.

„Práve odchádzam,“ odvetil rýchlo Wisting. „Pridem k tebe.“

„Stihneš to pred jednou?“

Pozrel sa na hodinky a rýchlo počítal, koľko času uplynulo od jeho posledného drinku.

„Môžem tam byť o hodinu,“ odvetil a keď sa mu poďakovala, z tónu hlasu vycítil, že sa usmieva.

Wisting vošiel do kuchyne, vybral z kredenca dve šálky a kapsuly do kávovaru.

Zavrzgali schody, kávovar ticho zavrčal a keď Christine vošla do miestnosti, syčala už z neho teplá para.

„Ahoj,“ pozdravila ho chriplavým hlasom. Gaštanovo hnedé vlasy mala ešte stále strapaté, ale všimol si, že sa ich pokúšala prihladiť. „Je mi ľúto, že...“

Wisting ju prerušil.

„Kávu?“

Prikývla.

„To by bolo fajn.“

Sadli si ku kuchynskému stolu.

„Je mi to ľúto,“ začala znovu. „Nikdy predtým sa mi to nestalo... zvyčajne idem domov...“ Napila sa a zakašľala. „Chcem povedať, že zvyčajne nechodievam von. Nie som zvyknutá piť.“

„Potrebovala si to,“ poznamenal Wisting. Všimol si, ako ju znervózňuje, že sedí pri ňom v tých istých šatách, v ktorých spala.

„Potrebovala si trochu vypustiť paru,“ pokračoval. „Odpútať sa od všetkého a nemyslieť na prácu ani na deti.“

„Ale mala by som byť schopná odísť domov po vlastných.“

„Veď ťa tam aj tak nik nečakal,“ usmial sa Wisting. Objal dlaňami šálku s kávou a uvedomil si, že sa mu páči sedieť s ňou pri stole. „Môžem ťa potom odviezť domov,“ ponúkol sa.

Pokrútila hlavou.

„Zavolám si taxík.“

Mávol rukou na znak toho, že ho to vôbec neobťažuje.

„Aj tak musím niekam zájsť,“ vyhlásil. „Vyskytlo sa niečo nové v Hummelovom prípade.“

Pohľad sa jej zmenil. Zahanbenie vystriedala ostražitosť.

„Jens Hummel? Veď sme predsa minulý týždeň celý prípad prešli a dohodli sme sa, že ho odložíme bokom. A teraz sa vyskytne niečo nové?“

„Ešte neviem, o čo ide. Stretávam sa s niekým, kto mi chce čosi o ňom povedať.“

Christine Thiisová sa naklonila ponad stôl.

„To, čo písali v novinách, nie je pravda,“ povedala. „Skutočne sme spravili, čo bolo v našich silách.“

Wisting odvrátil pohľad. Vravela o článku spreď týždňa. Záhadne zmiznutie sa objavilo v titulkoch aj v januári, ale ľudí to natoľko neoduševnilo. Jens Hummel nemal blízku rodinu, ktorá by tlačila na políciu a novinárov, len starú mamu.

Keď sa médiá rozhodli opäť upozorniť na prípad, Wisting im pomohol v nádeji, že sa v prípade nejako pohnú dopredu. Čas, ktorý uplynul od taxikárovhó zmiznutia, nemusel ich vyšetrovanie nutne postaviť do nevýhodnej pozície. Všetličo sa medzitým mohlo začať povrávať a podobné reči sa šíria v čoraz väčších kruhoch, až sa napokon dostanú do uší niekomu, kto je ochotný porozprávať sa s policajtmi. V takých prípadoch by mohol byť článok v novinách spúšťadlom.

Prípad sa teda opäť objavil v novinách, no text bol namierený proti polícii, a najmä proti Wistingovi ako hlavnému vyšetrovateľovi. Nebolo celkom jasné, čo konkrétne mala polícia spraviť inak, ale článok naznačoval, že sa o prípad dostatočne nezaujímalí a odviekli zľú prácu. Za všetko hovorilo bezvýsledné

vyšetrovanie. Polícia ani len nedokázala nájsť Hummelovo auto. Z čerstvej polročnej štatistiky vyplývalo, že policajti vykonali o dvadsať percent viac dopravných kontrol ako v minulom roku, a novinári ju využili ako argument pre chybné vyhodnotenie priorít. Verejnosť nesympatizovala s políciou, ktorá sa podujala na ťažkú úlohu, ale so starou mamou, čo stratila jediného vnuka.

Wisting si na kritiku privykol. Zvyčajne si podobné útoky nepripúšťal k telu, ale tentoraz to bolo trochu iné. Pripomenulo mu to, že sa im nepošťastilo dostať sa ďalej. Hummelov prípad ho znepokojoval, hlodal v ňom hryzavý pocit neúspechu.

„Zriedkakedy je slovné spojenie ‚zmizol bez stopy‘ natolko trefné, ako v tomto prípade,“ pokračovala Christine Thiiisová. „Človek by si myslel, že z meta dát, záznamov z mýtnych brán, taxametrov, či palubných počítačov vydolujeme aspoň čosi, ale nemáme nič.“

Wisting pritakal. Keď uvažoval o Hummelovom prípade, v mysli sa mu vynárali dni bez obsahu. Zostavili hustú časovú os, zmapovali dvadsaťštyri hodín, ktoré predchádzali jeho zmiznutiu, ale nič nenaznačovalo, kde by sa mohol nachádzať. Súčasne sa pokúšali zistiť, kto vlastne Jens Hummel je a podarilo sa im načrtnúť pomerne presný obraz nezvestného muža. Mal tridsaťštyri rokov a býval sám. Kým dovŕšil dvadsaťpäť rokov, vystriedal niekoľko prechodných zamestnaní, až napokon začal jazdiť taxíkom. Pred piatimi rokmi si zaobstaral vlastnú licenciu a kúpil si auto. Za volantom strávil takmer desať rokov a vytvoril si širokú sieť veľmi rôznorodých známych. Zhovárali sa s väčšinou z nich, nik im však nepovedal nič, čo by pomohlo vysvetliť jeho zmiznutie.

Pátranie po nezvestných bolo vždy ťažké, nielen preto, že neexistovalo miesto činu, ale aj preto, že sa nemohli pustiť do obsiahleho vyšetrovania.

Popíjali kávu a rozprávali sa o tých najzaujímavejších teóriách. Okrem iného sa domnievali, že za zmiznutím sú drogy. Povrávalo sa, že Hummel pôsobil ako miestny kuriér a v taxíku prevážal narkotiká. Isté obdobie vraj vozil aj prostitútky, ale

dokonca aj keď si to overili a zistili, že povedačky sú do značnej miery pravdivé, neposunulo ich to ďalej.

Wisting sa pozrel na hodiny. Musel vyraziť.

V aute sa rozprávali o inom, o lete a o tom, ako strávia dovolenku.

„Nikam sa nechystám,“ povedala mu Christine Thiisová.

„A čo ty?“

„Sľúbil som Line, že jej pomôžem s domom. Tvrdí, že mi ide veľmi dobre tapetovanie.“

Christine Thiisová sa usmiala, ale pôsobila zamyslene.

„Deti budú štyri týždne s otcom, bude čudné byť tak dlho sama.“

Wisting zastal k obrubníku pred domom, kde bývala.

„Vďaka, že si ma odviezol, je mi ľúto, že som nebola v noci schopná odísť.“

„To je v poriadku,“ ubezpečil ju.

„Zavolaj mi,“ požiadala ho a položila mu ruku na rameno.

Pozrel sa jej do očí. Zažmurkala a potom ruku stiahla.

„Myslím, ak sa niečo vyskytne, ak zistíš, čo sa stalo s Jensom Hummelom.“

3

Bol teplý dusný deň, nefúkal vietor. Wisting našiel voľné miesto na parkovisku pri nábreží a vystúpil z auta. Na móle stáli dvaja chlapi a zvierali v rukách udice. Nad nimi poletovalo v nepravidelných kruhoch niekoľko čajok.

Na uliciach bolo nezvyčajne rušno. Wisting z času na čas kývol známym, ktorí okolo neho prechádzali.

Pred kaviarňou Zlatý mier obsadili zákazníci väčšinu stolíkov. Wisting otvoril dvere, vošiel a na chvíľu zastal, aby si jeho oči zvykli na prítomie.

Suzanne sedela celkom vzadu a zamávala naňho. Mala na sebe letné šaty a čierne vlasy si vyčesala do konského chvosta.

Wisting jej kývol a podišiel k stolíku. Vstala a objala ho. Keď sa usmiala, okolo očí sa jej objavili vrásky.

„Dáš si niečo?“ spýtala sa a pozrela sa na barový pult.
„Kávu...?“

Wisting cítil, akú ťažkú má hlavu.

„Dám si minerálku,“ odvetil a zakašľal.

Suzanne zmizla za barom a vrátila sa s fľašou a pohárom s kockami ľadu.

„Nevedela som, na koho iného by som sa obrátila,“ začala a sadla si.

Wisting si nalial minerálku.

„Spomínala si, že ide o Jensa Hummela.“

„Ani neviem, či na tom čosi je,“ prikývla, „ale pred pár dňami tu bol večer jeden muž. Sedel pri bare, čítal si noviny a veľa toho nenahovoril, ale domnievam sa, že pobudol nejaký čas v zahraničí a teraz sa vrátil naspäť. Vyzeral tak.“

Suzanne odsunula nevypísanú obálku, čo ležala medzi nimi na stole a pokračovala: „Minulý týždeň si v novinách vyhlásil, že chcete uzavrieť Hummelov prípad.“

„Odložiť ho bokom,“ opravil ju Wisting.

„Je v tom nejaký rozdiel?“

Wisting mykol plecami.

„To je jedno,“ povedala. „V novinách som si všimla okrem iného aj fotku Hummelovho taxíka.“

Wisting prikývol. Znovu mu niekto pripomínal mediálnu stratégiu, čo vypálila tak trochu vedľa.

„Nemala som tu v ten večer veľa ľudí. Ten muž sa zatváril veľmi čudne, keď si to prečítal.“

„Ako to myslíš?“

Suzanne stíšila hlas, hoci nebol nablízku nik, kto by ju mohol počuť.

„Znepokojilo ho to,“ vysvetlila. „Zodvihol pohľad a kým sa pustil opäť do čítania, poobzeral sa. Potom vstal, vyšiel von, vrátil sa a ešte raz si článok prečítal.“

Wisting si odpil z minerálky.

„Podišla som k nemu, lebo som odnášala nejaké prázdne poháre zo stola,“ pokračovala Suzanne. „Vtedy povedal čosi zvláštne.“

„Čo také?“

„Najprv som poznamenala čosi na margo článku, čo čítal. Niečo o tom, že to bol výnimočný prípad. Vtedy na mňa uprel zrak a odvetil, že *stojí v stodole*.“

„Stojí v stodole?“ zopakoval Wisting.

Suzanne pritakala.

„Už som sa ho nestihla spýtať, čo tým myslel. *Jedného dňa sa tam jednoducho objavilo*, povedal a ukázal na fotku auta v novinách. Potom ich poskladal, vzal si ich a odišiel.“

„O akej stodole to hovoril?“ spýtal sa Wisting, hoci nerátal s tým, že sa mu dostane odpovede.

„Viac neviem, len to, čo som ti porozprávala, ale veľa som o tom neskôr premýšľala a prosto som ti musela zavolať. Ten muž niečo vedel.“

Wisting prešiel pohľadom ostatných zákazníkov.

„Objavil sa tu odvtedy?“

Pokrútila hlavou.

„Bol tu s niekým?“ vypytoval sa ďalej v nádeji, že sa prepracuje k čomusi, čo mu naznačí identitu muža.

„Nie, pýtala som sa aj ľudí, čo sem pravidelne chodia, ale nik ho nepozná.“

Wisting jej položil ešte niekoľko otázok, zaujímalo ho, ako muž vyzeral, čo mal na sebe, akým dialektom hovoril, či náhodou nemal nejaké zvláštne znamenie.

Suzanne sa pohrávala s obálkou, potom ju otvorila a vytiahla z nej papier.

„V ten večer platil kartou,“ povedala a papier vrátila do obálky. „Skontrolovala som pokladnicu a zistila som, kedy zaplatil. Podľa čísla transakcie pravdepodobne zistíte, kto to bol.“

Wisting sa usmial a zobral si od nej obálku. Mohlo by ísť o prelomový moment v Hummelovom prípade. Vyšetrotvatelia

zastávali rôzne teórie o jeho taxíku. Niektorí sa domnievali, že zmizol aj s autom z vlastnej vôle, iní, že taxík ostal kdesi pri krajnici, možno tam mal nehodu, alebo ho tam niekto odstabil. Wisting patrila k tým, čo predpokladali, že ho odpratali kamsi do garáže po tom, čo sa Hummel stal obeťou zločinu.

Policajné hliadky skontrolovali všetky cesty a cestičky v okrsku. Helikoptéra pátrala po aute na čoraz väčšom území. Potápači ho hľadali pri mólach. Pozreli sa do každého parkovacieho domu. Všetko bezvýsledne. V podstate dávalo zmysel, že stojí kdesi v stodole.

Suzanne vstala.

„Musím ísť robiť,“ povedala. „Ako sa má Line?“

„Dobre,“ odkašľal si Wisting. „Myslím, že sa má veľmi dobre.“

Zdalo sa mu, že chce ešte čosi dodať, ale rozmyslela si to. Wisting jej bol vďačný. O tom, čo sa prihodilo Line, sa mu hovorilo ťažko.

Suzanne vykročila k baru.

„Veľa šťastia,“ povedala. „So všetkým. Pozdrav ju odo mňa.“ Wisting prikývol.

„Zavolaj mi, ak sa tu ten muž znovu objaví,“ požiadal ju. Ostal sedieť pri stole, otvoril obálku a vybral z nej malý papierik. Číslice na výpise z terminálu mu nič nevraveli. Vedel, že informáciu o majiteľovi mu môže poskytnúť spoločnosť, ktorá kartu vystavila, len tak mohol vypátrať identitu človeka za kombináciou čísel. Dlhو čakal na to, že v Hummelovom prípade nastane nejaký prelom. A teraz musel zase vyčkať. Až do pondelka.

4

Wisting odomkol dvere na policajnej stanici už o trištvrté na sedem. Na rukách mal biele flaky od maľovky, pretože večer pomáhal Line natrieť niekoľko dosiek.

Cestou na kriminálne oddelenie kýmvol niekoľkým vyčerpaným policajtom, ktorí sa skláňali nad počítačmi a dopisovali správy z nočnej služby.

Kým prišli jeho kolegovia, prešiel si ešte raz celý Hummelov prípad. Zatiaľ čo čítal, pokúšal sa zoškriabať si z pokožky zaschnutú farbu.

Vedel, že vďaka novej informácii sa budú môcť pozrieť na prípad z nového uhla. To, čo bolo predtým nepodstatné, sa mohlo stať vo svetle novej hypotézy veľmi dôležité. Listoval v dokumentoch a hľadal čosi výnimočné, nevysvetliteľné, náhody, ktoré možno významne súviseli.

Na Hummelovom prípade ich zaujali dlhé jazdy. Aspoň raz týždenne chodil Jens Hummel do Kristiansandu alebo Osla. Iste, *mohlo ísť o náhodu*. Keby prižmúrili obe oči, dalo by sa povedať, že ide len o štatistiku. Hummelove výlety však boli zaujímavé preto, že za ne dostával zaplatené v hotovosti a zákazník ich neobjednával cez centrálu. Pred kolegami žartoval, že vozí bohatú starú pani, čo navštevuje príbuzných v Sørlandete. Nik ju nikdy nevidel a polícii sa nepodarilo vypátrať ju.

Wisting ani tentoraz nenarazil na nič, od čoho by sa mohol odpichnúť. Ani z vyhľadávania slova *stodola* v elektronickom registri tipov sa nevyklúlo nič konkrétne.

Dvere do kancelárie mal otvorené a počul, ako kolegovia prichádzajú do práce. O desať minút osem spoznal podľa kroku Nilsa Hammera, ktorý sa vliekol do svojej kancelárie konča chodby.

Hammer bol veľmi šikovný a puntičkársky, vo vyhľadávaní a sledovaní elektronických stôp nemal konkurenciu. Vlastne išlo o to, že sa vedel dobre prispôbiť. Vyšetrovacie metódy a možnosti, aké neexistovali, keď začínali na polícii, boli teraz rozhodujúce.

Wisting vstal od stola a zašiel za ním. Mohutný vyšetrovateľ si priniesol do kancelárie plastový pohárik s kávou a srkal ju, zatiaľ čo sa prihlasoval do počítača.

Položil výpis z kartového terminálu na Hammerov stôl.

„Ako rýchlo vieš zistiť, kto platil touto kartou?“ spýtal sa ho Wisting.

Hammer odložil pohárik, vzal do ruky papierik a rýchlo ho prebehol pohľadom.

„Ponáhľa to?“ spýtal sa.

„Človek, čo platil tou kartou, možno vie, kde je Jens Hummel,“ odvetil Wisting.

Nils Hammer sa vzpriamal.

„Daj mi pár hodín,“ požiadal ho a hodil do seba zvyšok kávy. Wisting sa otočil, že sa vráti k sebe do kancelárie.

„Mimochodom, ako sa má?“ spýtal sa Hammer.

„Kto?“ Wisting nevedel, či má na mysli Line.

„Naša právnička,“ uškrnul sa Hammer. „Úplne sa položila.“

„Dobre,“ ubezpečil ho Wisting. „Asi potrebovala vypustiť paru.“

Keď už bol u seba v kancelárii, usmial sa pri pomyslení na to, ako pili s Christine Thiisovou rannú kávu.

Na rad prišla rutinná práca. Prelistoval štôsik hlásení a správ z víkendu. Zdalo sa mu, že letný pokoj zavládol aj v kriminálnej štatistike. S výnimkou niekoľkých potýčok v reštauráciách, šoférovaní pod vplyvom alkoholu a požiarov na lodi nebolo v podstate čo riešiť.

Keď už takmer skončil, objavila sa vo dverách Christine Thiisová.

„Ešte raz vďaka,“ usmiala sa zahanbene. „Za to, že si ma odviezol domov.“

Wisting len mávol rukou.

„Narazil si na čosi nové v Hummelovom prípade?“ spýtala sa a sadla si.

„Uvidíme.“

Porozprával jej o reakcii neznámeho majiteľa platobnej karty na článok v novinách, ale nespomínal Suzannine meno. Nepožiadala ho, aby ju z toho vynechal, ale Christine vtedy nevravel, s kým sa chystá stretnúť a teraz na to tiež nevidel dôvod.

Christine Thiisová vstala.

„Máš tu niečo biele,“ upozornila ho a ukázala mu na líce.

Wisting si siahol na tvár.

„Maľovka,“ vysvetlil a ukázal jej ruky. „Pravdepodobne tak budem vyzerat' ešte niekoľko týždňov.“

Opäť sa usmiala, potom sa zvrtila a na odchode za sebou zavrela dvere.

Wisting sa začítal do poznámok. Trvalo takmer dve hodiny, kým sa dvere opäť otvorili. Hammer vpochodoval dnu s niekoľkými výpismi v ruke a usadil sa na stoličku.

„Platobná karta patrí istému Aronovi Heiselovi,“ začal a položil na stôl výpis, ktorý potvrdzoval, čo práve povedal.

Wisting si hárok pritiahol k sebe. Okrem čísla účtu na ňom bol aj dátum narodenia, nie však adresa. Wisting si vypočítal, že Aron Heisel má 48 rokov.

„Kto je Aron Heisel?“ spýtal sa a pozrel sa na papiere na Hammerových kolenách.

Hammer mu ukázal fotku z policajného registra, na jednej bol nasnímaný spredu, na dvoch z profilu. Bol mladšou verziou muža, ktorého mu Suzanne opísala. Mal úzke plecia, plochý nos, náznak tmavých kruhov pod sivými očami a medzierku medzi prednými zubami.

Wisting kývol Hammerovi hlavou, aby mu povedal, prečo majú fotku v registri.

„Polícia objavila v roku 1997 za Drammenom veľkú pálenicu. Bol hlavný podozrivý. Potom ho v roku 2002 zobrali ešte raz a odsúdili za pašovanie alkoholu. Pred tromi rokmi ho vyšetrovali v Østfolde, ale neobvinili ho.“

„Kde sa teraz zdržuje?“

„Posledné známe miesto pobytu je pri Marbelle v Španielsku.“

Wisting prikývol. Poznal to mesto. Raz tam bol služobne s Torunn Borgovou.

„Teraz je však v Nórsku,“ pokračoval Hammer a vytiahol husto popísaný hárok papiera. „Výpis platieb.“

„Kartu používal na rôznych miestach v Španielsku,“ povedal a ukazovákom prešiel po papieroch. „Naposledy 12. júla na letisku v Malage. Odvtedy je v Nórsku.“

Wisting sa pozrel na výpis. Včera kartu použil v supermarkete REMA 1000 v Holmejordete. Obchod bol pri výpadovke na Stavern. Wisting sa tam zvykol zastaviť a nakúpiť si, keď sa vracal domov z práce.

Poobzeral sa, či niekde nemá svoje okuliare, nevidel ich však. Zoznam si teda preštudoval s prížmúrenými očami. Nakupoval aj v stavebninách, najedol sa v reštaurácii v Indre Havn a väčšiu sumu minul v obchode s elektronikou. Z papiera zistil, že viackrát zavítal aj k Suzanne do Zlatého mieru. S výnimkou poslednej návštevy tam chodil vždy tesne po polnoci. Potom nasledovala položka označená ako Vestfoldská taxislužba.

Wisting zodvihol pohľad a cítil, ako sa ho zmocňuje dychtivosť.

„Možno ho nájdeme,“ povedal a ukázal na riadok s taxislužbou. „Nieкто ho viezol domov.“

5

Hammerovi trvalo päť hodín, kým zohnal šoféra, ktorý si spomenul, že viezol Arona Heisela domov. Prví dvaja šoféri, s ktorými sa rozprával, si nespomínali na pasažiera, ani na jazdu, ale tretí spoznal Heisela na fotke a povedal mu, že ho viezol dva večery po sebe. Oba razy vystúpil na Hukene.

Z policajnej stanice sa tam dostali za desať minút. Pre Wistinga bol Huken vždy len miestom na mape, ktoré sa nachádza pozdĺž cesty k Helgeroa.

Keď sa blížili, Hammer spomalil. Wisting sa oprel dozadu a zahľad sa von z okna. Pri krajniciach rástla vysoká burina. Za ňou si všimli novšiu obytnú budovu. Zdalo sa im, akoby ju postavili na pozemku starého statku. V záhrade skákalo niekoľko detí na trampolíne, dvaja starší chlapci montovali